

— Защото вашиятъ господарь взелъ батювата кутийка.

— Тъй ли? Тогава почакай малко! Азъ ще ти я донеса. Сега всички спятъ въ двореца. Лесно ще я взема.

Плъхътъ се промъкналъ въ спалнята на своя господарь, взелъ кутийката и я далъ на котката.

Котката изкочила при кучето и викнала:

— Хайде сега, побратиме! Стжпай, да стжпаме! Ето кутийката!

— Дай азъ да я нося, — рекло кучето.

— Не може. Азъ я намѣрихъ, азъ ще я нося.

— Ти я намѣри, ама кой те пренесе презъ морето!

— Туй е лесна работа.

— Ще видимъ колко е лесна.

Стигнали до морето. Кучето се изстжпило настрана и рекло на котката:

— Плувай сега!

— Не се моля, — отговорила котката. — И сама мога!

И заплувала сама котката. Но изтървала кутийката. Впуснала се една голѣма риба. Глътнала я.

Излѣзла на брѣга котката. Не смѣе да погледне кучето.

— Азъ нали ти казахъ, котарано! — рекло кучето. — Видѣ ли сега какво стана? Отиде ни кутийката!

Разплакала се котката. Заплакало и кучето.

Три дни обикаляли край морето. Обикаляли и плачели. На четвъртия день съгледали край брѣга риби черва. Рекли да си похапнатъ за разтуха. Но що да видятъ? — Изъ едно разкжсано черво се подавала кутийката.

Котката веднага се досѣтила, какъ стои работата.

— Пакъ сме имали щастие, побратиме, — рекла тя. — Нѣкой рибарь е хваналъ рибата, дето глътна кутийката, разпралъ я и оставилъ тука червата. Вземи сега кутийката, та хайде при батя!

Кучето взело кутийката. Котката се покачила на гърба му. Преплували морето. Отишли при батя си.

Батю имъ взелъ кутийката. Близналъ я. Изкочилъ черниятъ човѣкъ и рекълъ:

— Какво искашъ, господарю?

— Искамъ да дойдатъ тука жена ми, двореца и крадеца на кутийката.

Начаса всичко си дошло на мѣсто.

Измамникътъ билъ наказанъ. Момчето и царската дъщеря си заживѣли пакъ весело и честито. А кучето и котката се разхождали като царедворци изъ златния палатъ.